

Bhagavad-gītā
18. fejezet 20. vers

*sarva-bhūteṣu yenaikam bhāvam avyayam iḁṣate
avibhaktam vibhakteṣu taj jñānam viddhi sāttvikam*

sarva-bhūteṣu—minden élőlényben; *yena*—ami által; *ekam*—egy; *bhāvam*—helyzet; *avyayam*—elpusztíthatatlan; *iḁṣate*—lát; *avibhaktam*—osztatlan; *vibhakteṣu*—a számtalan felosztottban; *taj*—azt; *jñānam*—a tudást; *viddhi*—tudd; *sāttvikam*—a jóság kötőerejébe.

Tudd, hogy a jóság kötőerejébe az a tudás tartozik, ami által az ember minden élőlényben az egy, osztatlan lelki természetet látja, annak ellenére, hogy az élőlények számtalan formára felosztva jelennek meg.

MAGYARÁZAT: Aki ugyanazt a lelket látja mindenki-ben, legyen az félisten, ember, állat, vízi lény vagy növény, az a jóság kötőerejébe tartozó tudással rendelkezik. A lélek minden egyes élőlényben ugyanolyan, annak ellenére, hogy előző tetteik szerint más és más testet kaptak. A hetedik fejezet megmagyarázta, hogy a testekben megnyilvánuló életerő a Legfelsőbb Úr felsőbb természetének köszönhető. Az ember látásmódja akkor tartozik a jóság minőségébe, amikor minden testben ezt a felsőbb természetet, ezt az életerőt látja. Habár az anyagi test mulandó, az életerő elpusztíthatatlan. Különbségeket csupán a testi síkon tapasztalunk: a feltételekhez kötött életben sokféle létforma létezik, ezért az életerő felosztottnak tűnik. Ez a személytelen ismeret az önmegvalósítás egyik aspektusa.

*Haré Krisna Haré Krisna Krisna Krisna Haré Haré
Haré Ráma Haré Ráma Ráma Ráma Haré Haré*